

BLAGDANI SVETOGA SEDMOG MJESECA

(Kvaternu subota u rujnu)

S današnjom Ulaznom pjesmom ostajemo potpuno u raspoloženju jučerašnje mise. Ali parao bi e tko u ovoj Misi ne bi ništa drugo vidio do nastavka Mise kvatrenog rujanskog petka. Gledamo li konac psalma opažamo tu jedan jasni osvrt na Misu prošle srijede i na dobro pripremljeni postepeni uspon k vrhuncu današnje Mise. Govor je o počinku Božjem. Gospodin izriče zresudu tvrdokornim Izrealcima: »Ne će ući u moj počinak« (Ps 94,11). Značenje ovoga mjesta znamo iz poslanice sv. Pavla (usp. Hebr 3,7-4,13). Počinak na koji ovaj psalam misli je počinak sedmoga dana, Božji subotnji počinak. Izrael nije mogao unići u ovaj počinak jer je ustrajao u tvrdoći nevjere i neposluha. Jedan drugi Izrael koji vjeran i poslušan ima dijela u slatким patnjama do smrti poslušnog Krista — Crkva, će unići u počinak i u uživati u Suboti Božjoj. Svake noći kad Crkva moli ovaj psalam potsjeća je on na Subotu Božju i pozivlje u vječni počinak. Jer u ponoć, u čas kad nitko ne čeka, odjeknut će zov: »Gle, Zaručnik dolazi! Izidite mu ususret!« (Mt 25,6).

Isto tako sada dok zimska noć prijeti da prodre u tijek naravnog svjetla čuje Crkva iz dana u dan sve jači poziv na subotnji počinak u kraljevstvu Božjem. Zato ovaj post u vrijeme sabiranja plodova zemaljske godine, zato ovo svjesno udaljenje od vremena upravo sada kad se vremensko na granici smrti pokazuje dražesnijim nego ikada. Zato ovaj pristup k Bogu, ovo duhovno promatranje i svetkovanje žetve koja nije ništa drugo doli predokus skorog vječnog gledanja i svetkovanja u dan Subote Božje. Zato na prošlu srijedu radosna opomena proročanstva: »Ovo je sveti dan Gospodnji! Ne budite žalosni jer je radost Gospodnja jakost naša!« (Ezdr 8,10). Zato iduće nedjelje ozbiljnija, ojačanom radošću osvjetljena Apostolova riječ koja skida veo tamnog proročkog opisa i s neprikrivenom jasnoćom govori o »danu Gospodnjem« kao o »svršetku«, kao o »objavljenju« i »danu dolaska (paruzije) našega Gospodina Isusa Krista«. Između ovih dviju riječi, proročke u srijedu i apostolove u nedjelju, je simbolično mjesto današnjem retku psalma.

Danas je sveti dan Gospodnji. Danas dok Krist prinosi svoju Žrtvu — svoju večernju Žrtvu (Na step.) na granici vremena, tada: »Dječice, posljednji je čas!« (1 Iv 2,18) — ostva-

ruje se i ponazočuje ono što o njem veli Poslanica: »Krist nakon što se pojavio kao veliki svećenik budućih dobara, nakon što je prošao većim i savršenijim šatorom koji nije napravljen rukom, t. j. koji ne pripada ovome svijetu, ušao je jedamput zauvijek u Svetinju nad svetinjama ne krvlju jaraca i junaca nego vlastitom krvi i pribavio nam vječni otkup« (Posl.). Danas u mističnom posadašnjenju ove jednom zauvijek prinese Žrtve prolazi nazočni Krist kroz sveti šator svoga tijela koji nije načinjen ljudskom rukom nego snagom Božjom satkan od Djevice i ide pred nama u nebesku Svetinju nad svetinjama gdje i nas čeka »vječni otkup«, subotnji Božji počinak.

Mi ostajemo još u čudesnom, ne ljudskom rukom načinjenom šatoru mističnog tijela Kristova. Ta Bog govori danas: »Učinio sam da sinovi Izraelovi stanuju pod šatorima kad sam ih izveo iz zemlje egipatske« (Prič.). Krist nas je izbavio iz Egipta grijeha, u vodi krštenja potopio je naše progonitelje — đavla i njegove anđele — i svojim vlastitim rukama podigao šator Crkve i dao nam ga za stan u pustinji ovoga svijeta. Nad jednoličnošću ove neplodne pješčane pustoši blistaju bijeli šatori Crkve Božje. Pjesma hvale i usrdna molitva novih sinova Izraelovih razliježe se iz šatora »dan i noć« u pustoš bučnog, samo sa sobom zaokupljenog svijeta i hvali Gospoda, »vapi k njemu« (Prik.) koji u **STUPOVIMA OBLAKA I OGNJA SVETIH OTAJSTAVA PREBIVA U NJIMA**. Anđeli Božji kojima on, kako kaže Apostol, upravlja svoje naredbe (Otkr 1,4) čuvaju šatore od prepada divljih pustinjskih zvijeri — nevjere i mržnje na Boga, grube sile i pritajenog zavaravanja — koje vrebaju na ovozemni put novoga Božjeg naroda. Mi Izrael Novoga Zavjeta boravimo tako u noći ovoga vremena i očekujemo pojavu »dana Kristova« kad će nam se on na oblacima nebeskim, t. j. na pragu »Svetinje nad svetinjama«, na granici »obećane zemlje« pokazati, dići ruku i dati znak. Tada ćemo i mi **RADOSNO RASKINUTI ŠATOR NAŠEGA ZEMALJSKOG TIJELA**, ostaviti »veći i savršeniji šator« vidljivog Kristova tijela — vojujuću Crkva — i **UNIĆI U ČVRSTI STAN KRISTOVA PREOBRAŽENOG TIJELA**, u, iz živih stijena izgrađeni nebeski Jeruzalem; tada će se ispuniti obećanje i **IZRAEL ĆE UĆI U VJEČNI POČINAK: OČEVO KRILO**.

Ovaj dan mi očekujemo boraveći u šatorima Crkve a utjehu nalazimo svetkujući svete blagdane »sedmoga mjeseca«

(Prič.). Ne nekadašnjega »sedmog mjeseca« koji je vrijedio u Starom Zavjetu nego novog koji je u znaku DJEVICE, t. j. svete Crkve. Mi znamo: s Kristom je nastupilo novo vrijeme. Godinu za godinom prolazi Božansko milosno Sunce kroz 12 svetih znakova koji su dobili novi smisao. Uvijek taj put Sunca počinje u znaku nebeskog OVNA koji se dao zaklati da bi spasio život zemaljske ovce. Uvijek kad se navrší vrijeme stoji Djevica visoko na svodu godine koja se primiće kraju i gleda prema vječnosti. Čistim rukama prihvaća ona VAGU da Božansko i ljudsko — žetvu milosti i žetvu grijeha godine — izmjeri za dan suda Božjega. Za grijeha ljudi prinosi ona u postu i plaču veliku pomirbenu Žrtvu i s ushićenjem svetkuje uspomenu velikih djela Boga koji čini da njegov narod stanuje u šatorima sve dok ne nastupi dan počinka.

To su blagdani »sedmoga mjeseca«, blagdani Djevice Crkve u času obrata duhovne godine. Praslike su se ispunile: novi dan pomirenja (1. čit.), novi blagdan sjenica (2. čit.) sjeđinjuje djecu Djevice u pokori i žrtvenoj radosti. I dok žrtvu-jemo i svetkujemo, vrijeme se neočekivano pretvara u vječnost. Dok danas u svetom »sedmom mjesecu« prinosimo novu pomirbenu Žrtvu, dok se Krist ne kao »grešno jare« (Lev 16) nego kao čisto Božje Janje po mističnom klanju žrtvuje za grijeha svoga naroda i dok se drugi Krist — njegovo mistično tijelo Crkva opterećena grijesima svijeta u pustinji ovog vremena predaje tisućostrukoj smrti, iznenada Žrtva poprimalik velikog Svećenika. Iz nebeske »Svetinje nad svetinjama« silazi vječni Krist k nama na prag zemaljskog šatora i škropi nas — ne krvlju jaraca i junaca nego svojom vlastitom nebeskom Božjom krvlju koja nas u jedan tren čisti od naših mrtvih dijela« (Hebr 9, 14) i ispunja bogatim plodom nebeskog života. Tako očišćeni i plodonosni smijemo slijediti njegov poziv u počinak sedmoga dana, u vječnu Božju Subotu koju nam njegova prisutnost posadašnjuje.

To je posljednji prikriveni smisao ovoga jesenjeg kvatrenog blagdana: dok mi još u »goruđoj peći« vremenskih muka trpimo i u zemaljskim šatorima provodimo u plaču i molitvi zemaljsku noć već je anđeo Gospodnji — Krist stupio k nama u ognjeni žar, dahom Duha Svetoga ugasio vatru i dao nam glas za nebesku pjesmu hvale Ocu. Mi smo već za sobom ostavili zemaljski šator i ušli u Božji počinak. Po Kristu, Kristu koji je nazočan u svetim misterijima i nevidljivom ali stvarnom Kristu koji od časa krštenja u nama živi i raste,

Subota je Božja prodrila u naš mučni šestodnevni posao. Po Kristu mi uistinu posjedujemo »vječni počinak« uza svu vrtljavu, ovoga vremena.

Ovu nam istinu mora današnji blagdan ponovo i neizbrižno utisnuti u dušu. Ratovi bjesne, narodi mrcvare jedni druge, po tisuć puta ometa čovjek Božji počinak i zamagljuje vječno svjetlo što bez prestanka baca svoje zrake u vrijeme, ali **SADAŠNJOST JE ZA KRŠĆANINA** i pored sve ove zbrke **VJEČNI POČINAK I ŠABAT BOŽJI**. Nazočan je Gospodin koji u subotu počiva a da ne prestaje vršiti djela svoga milosrđa. Prisutan je onaj koji »naše grijehe baca u duboko more svoga smilovanja« (3. čit.). Prisutan je Krist — milosrđe što je postalo čovjekom — koji »naš post pretvara u radost« (4. čit.), koji neplodnoj smokvi naše duše daje novi život i obilje plodova i našu jadnu ljudsku narav koja se pod tere-
tom grijeha zgrbila i prignula k zemlji poput životinje, milosrdnom rukom ponovo uspravlja do njezine prirodene visine i krasote (Ev.). Danomice se već među nama događaju ova čudesa vječnog Šabata i nose sa sobom miris i počinak budućeg vijeka. Ali ta čudesa omogućuju nam da možemo podnijeti graju, zadah krvi i zadah zlog vladanja ovoga svijeta. Kako li će pak velik biti sjaj i kako li dubok mir kad konačno nastupi vječni Šabat, kad Bog »razlomi lukove, skrši koplja i štitove sažeže ognjem!« (Ps 45, 10). Tada ćemo »**POČIVATI I GLEDATI**« i na blagdan sedmoga vječnog mjeseca pod rajskim sjenicama u radosti se sjećati zemaljske kolibe i šatora gdje smo u plaču slavili Boga na svom »putovanju daleko od Gospoda« (2 Kor 5,6). »**AMEN. DODI, GOSPODINE ISUSE!**« (Otkr 22,20).

EMILIJANA LOEHR

PRIPIRAVA NA SV. MAŠO IN ZAHVALA ZANJO

1. **EVHARISTIČNA DOBA** Dne 9. dec. 1962 je sv. oče Janez XXIII proglasil za svetnika sv. Petra Julijana Eymard. Naslednji dan je bilo na akademiji v Rimu, ki so jo njemu na čast priredili njegovi duhovni sinovi, rečeno, da je Eymard v češčenju evharistije postavil važen mejnik. Poslej se bodo leta, kar se tiče evharističnega češčenja, štela ante et post natum Eymard. S svoiim delovanjem je nareč Eymard v zgodovini Cerkve odprl novo, »evharistično« dobo. To ni pretiravanje. Eymard je ustanovil redovno družbo evharistincev,